

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक बावीस

प्रेषितीय वादाचे उलगडणे: उत्तरकालीन पावसाची आणि अंतिम संकटाची कार्यपद्धती

Jeff Pippenger

2023-12-17

देवाने मान्यता दिलेली कार्यपद्धती यशया अध्याय अठ्ठावीस आणि एकोणतीस मध्ये स्पष्टपणे ओळखून दाखविली आहे, जिथे त्या कार्यपद्धतीचे प्रतिरूप "ओळीवर ओळ" असे दर्शविले आहे. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी प्रकटीकरण अठरा मधील सामर्थ्यवान देवदूत खाली उतरला, आणि असे करताना त्याने ११ ऑगस्ट १८४० रोजी केलेले आपले अवतरण पुन्हा एकदा केले. दोन्ही प्रसंगी, त्याच्या अवतरणानंतर बाबेल पडलेली आहे असे ओळखण्यात आले, आणि तिच्या सहभागात अद्याप असलेल्यांनी तिच्यातून बाहेर यावे, अशी हाक देण्यात आली, आणि लवकरच पुन्हा देण्यात येईल. दोन्ही प्रसंगी, ज्या घटनेने भविष्यवाणीची पूर्तता केली तिचा परिणाम जगभर झाला; कारण जशी १८४० मध्ये पहिल्या देवदूताचा संदेश "जगातील प्रत्येक मिशन स्थानापर्यंत" पोहोचविण्यात आला, तसेच ११ सप्टेंबर २००१ ची घटना संपूर्ण जगावर परिणाम करणारी ठरली आणि ती जगाने समजून घेतली. ११ ऑगस्ट १८४० रोजी पूर्ण झालेली भविष्यवाणी अशी होती की तिने दुसऱ्या हायाच्या इस्लामवर घातलेला अटकाव दर्शविला, आणि ११ सप्टेंबर २००१ नंतर लगेचच तिसऱ्या हायाच्या इस्लामवरही एक अटकाव घालण्यात आला.

११ ऑगस्ट, १८४० हे १७९८ मध्ये अंतकाळी उघडण्यात आलेल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतिनिधित्व करते, आणि ११ सप्टेंबर, २००१ हे १९८९ मध्ये अंतकाळी उघडण्यात आलेल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतिनिधित्व करते. पहिल्या देवदूताच्या चळवळीचा मुख्य नियम ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी प्रमाणित झाला, आणि तो नियम म्हणजे एक दिवस एका वर्षासाठी हे तत्त्व. तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचा मुख्य नियम ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी प्रमाणित झाला. तो नियम असा की सत्य "ओळीवर ओळ" आणून स्थापित केले जाते, ज्याद्वारे अंत हा आरंभानेच दर्शविला जातो, आणि इतिहासाची पुनरावृत्ती होते हे प्रदर्शित होते. ११ सप्टेंबर, २००१ ची भविष्यवाणीतील घटना केवळ सिस्टर व्हाईट यांच्या थेट शब्दांनीच स्थापित होत नाही, तर त्याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे त्या घटना मिलरवादी इतिहासातील त्याच मार्गचिन्हाशी परिपूर्णरीत्या समांतर होत्या या वस्तुस्थितीने ती स्थापित होते. ११ ऑगस्ट, १८४० च्या घटनेद्वारे जे ओळखले गेले, ते भविष्यवाणीची परिपूर्ती इतके नव्हते, जितके मिलर आणि त्यांच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या पद्धतिशास्त्राच्या सुदृढतेचे प्रमाण होते.

"त्या घटनेने भविष्यवाणीची भविष्यकथन अचूकरीत्या पूर्ण केली. हे जेव्हा ज्ञात झाले, तेव्हा असंख्य लोकांना मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलागू तत्त्वांच्या अचूकतेबद्दल खात्री पटली, आणि आगमन चळवळीला एक अद्भुत प्रेरणा लाभली. विद्वत्ता व प्रतिष्ठा असलेले पुरुष मिलरबरोबर, त्याच्या मतांचे प्रचार करण्यामध्ये तसेच ती प्रकाशित करण्यामध्ये, सहभागी झाले; आणि 1840 ते 1844 या काळात हे कार्य वेगाने विस्तारले." *The Great Controversy*, 335.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, जेव्हा उत्तरकालीन पावसाचे मापन होऊ लागले, तेव्हा "वाद" हा खऱ्या किंवा खोट्या पद्धतिशास्त्राविषयी होता आणि अजूनही आहे. मिलेराइट चळवळीच्या भविष्यवाण्या १८४३ आणि १८५० या दोन्ही चार्टावर मांडलेल्या आहेत; आणि सिस्टर व्हाईट यांनी त्या प्रभूद्वारे रचलेल्या असल्याचे मान्य केले आहे, तसेच त्या हबक्कूक अध्याय दोनच्या परिपूर्तीचेही रूप असल्याचे सांगितले आहे. "मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थनिर्णयाच्या तत्त्वांद्वारे" निर्माण झालेला मिलेराइटांचा संदेश, आणि ज्यातून पुढे मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशास समर्थ करणारी "अद्भुत गती" निर्माण झाली, तो त्या दोन पवित्र चार्टावर दर्शविण्यात आला होता. त्या दोन पवित्र चार्टावर दर्शविलेल्या भविष्यवाण्या मिलरच्या भविष्यवाणीविषयक नियमांद्वारे ओळखल्या गेल्या व स्थापित केल्या गेल्या. हे चार्ट हबक्कूकमधील त्या आज्ञेची परिपूर्ती होते की मिलरच्या पद्धतिशास्त्राद्वारे स्थापित झालेल्या भविष्यवाण्या अनेकवचनातील "tables" वर दृश्यरूपाने मांडल्या जाव्यात.

हबक्कूक अध्याय दोन, यशया अध्याय सत्तावीसमधील “वाद” ओळखतो आणि त्याच्याशी थेट संबंधित आहे.

मी माझ्या पहाऱ्यावर उभा राहीन, आणि मनोऱ्यावर जाऊन ठाम उभा राहीन; तो मला काय बोलेल हे पाहण्यासाठी मी जागरूक राहीन, आणि मला धिक्कारले गेल्यावर मी काय उत्तर देईन हेही पाहीन. हबक्कूक 2:1.

या वचनातील “reproved” या शब्दाचा अर्थ ‘वाद घातला गेला’ असा होतो. पहिल्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीतील पहारेकरी या दोघांचे प्रतिनिधित्व करणारा हबक्कूक याच्याशी वाद घातला जाणार होता, आणि वादविवाद सुरू झाल्यावर त्याने काय उत्तर द्यावे हे समजून घेण्याची त्याची इच्छा होती. पहिल्या देवदूतांच्या इतिहासातील उत्तर म्हणजे त्या दोन पवित्र आलेखांची निर्मिती; आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीच्या इतिहासातील उत्तर म्हणजे हबक्कूकच्या दोन पट्ट्या या शीर्षकाखालील भविष्यवाणीमालिकेची निर्मिती. आलेख आणि ती मालिका या त्या त्या संबंधित इतिहासांत दर्शविलेल्या कार्यपद्धतीवर उभारल्या गेल्या होत्या. हबक्कूकमध्ये, ती कार्यपद्धती संदेश स्थापन करण्यासाठी पहारेकरी जे वापरतात त्याचे प्रतिनिधित्व करते, आणि ती “वादविवाद” केला जाणारा प्रश्नही ओळखून देते, ज्यामुळे पुढे उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण होतात.

मी माझ्या पहारेवरील स्थानी उभा राहीन, आणि मनोऱ्यावर जाऊन उभा राहीन, आणि तो मला काय बोलेल, आणि मी धिक्कारला गेल्यावर काय उत्तर द्यावे, हे पाहण्यासाठी लक्ष ठेवीन. तेव्हा परमेश्वराने मला उत्तर दिले व म्हणाला, दृष्टांत लिही, आणि तो पट्ट्यांवर स्पष्टपणे लिही, जेणेकरून जो तो वाचील तो धावू शकेल. कारण तो दृष्टांत अद्याप नेमलेल्या काळाकरिता आहे; परंतु शेवटी तो बोलेल, आणि असत्य ठरणार नाही: तो उशीर करीत आहे असे वाटले, तरी त्याची वाट पाहा; कारण तो नक्कीच येईल, उशीर करणार नाही. पाहा, ज्याचे मन गर्वाने फुगले आहे, तो आपल्या ठायी सरळ नाही: पण नीतिमान मनुष्य आपल्या विश्वासाने जगेल. हबक्कूक 2:1-4.

एक वर्ग विश्वासाद्वारे धर्मी ठरविला जातो, आणि दुसरा वर्ग आत्म्याने उन्मत्त होतो, जसे फरीसी आणि महसूल वसूल करणारा यांच्याद्वारे दर्शविले आहे. फरीसी लोकांनी अशा एका पद्धतीवर भरोसा ठेवला होता जी प्रथा आणि परंपरेवर आधारित होती; आणि फरीसीने त्या धार्मिक व्यवस्थेचेही प्रतिनिधित्व केले, जी स्वतःला देवाची निवडलेली प्रजा आणि सत्याची रक्षक म्हणविणाऱ्यांच्या अधिपत्याखाली चालणारी श्रेणीबद्ध रचना अंमलात आणून आपल्या कळपावर नियंत्रण ठेवत होती, परंतु शेवटी त्यांनीच सत्याच्या क्रूसवधात सहभाग घेतला. यशया अध्याय सत्तावीस मधील भविष्यसूचक “वाद” हा खऱ्या आणि खोट्या बायबलाधारित पद्धतीविषयी आहे. त्या “वादातील” विरोधक हे त्या काळातील एलियाच्या पद्धतीचे अनुसरण करणारे, आणि ख्रिस्ताच्या काळातील सनहेद्रिनद्वारे आदर्शरूपाने दर्शविलेल्या, दीर्घकाळापासून प्रस्थापित धर्मशास्त्रीय तज्ज्ञांच्या व्यवस्थेचे अनुयायी असे आहेत.

सत्तावीसावा अध्याय दाखवितो की “वाद” तेव्हा आरंभ होतो, जेव्हा तो “थांबवितो,” किंवा “पूर्वेच्या वाऱ्याच्या दिवशी” देव “आपला प्रचंड वारा” आवरतो. “मापाने, जेव्हा ते पुढे निघते, तेव्हा तू त्याच्याशी वाद करशील; तो पूर्वेच्या वाऱ्याच्या दिवशी आपला प्रचंड वारा थांबवितो. म्हणून याकोबाचा अधर्म याच्याद्वारे शुद्ध केला जाईल.” “शुद्ध केला जाईल” या शब्दाचा अर्थ प्रायश्चित्त करण्यात येईल असा आहे, आणि तो शोधक न्यायातील पापाच्या पुसून टाकण्याचे प्रतिनिधित्व करतो. ज्या पद्धतीवर वादविवाद होतो, तीच त्या कसोटीचे प्रतिनिधित्व करते जी उत्तीर्ण होणे आवश्यक आहे, जर देवाच्या लोकांची पापे पुसून टाकली जाणार असतील. कसोटी म्हणून एलियाची पद्धत ख्रिस्ताच्या इतिहासात प्रतिनिधित्व केली आहे, जिथे आपल्याला पूर्वसूचना देण्यात आली आहे की त्या काळात, ज्यांनी योहान बाप्टिस्ताचा संदेश नाकारला (ज्याला ख्रिस्ताने एलिया म्हणून ओळखले), त्यांना येशूच्या शिकवणीचा लाभ होऊ शकला नाही.

उत्तरकाळच्या पावसाचा संदेश हा येशूच्या शिकवणीप्रमाणे दर्शविला आहे, कारण तोच वचन आहे; आणि याहूनही पुढे, उत्तरकाळचा पाऊस हा “शीतलता” म्हणून दर्शविला आहे, ज्याची व्याख्या “प्रभूची उपस्थिती” अशी केली आहे.

म्हणून तुम्ही पश्चात्ताप करा आणि वळा, म्हणजे तुमची पापे पुसून टाकली जातील, जेव्हा प्रभूच्या सान्निध्यातून ताजेपणाचे काळ येतील; आणि तो येशू ख्रिस्तास पाठविल, ज्याची पूर्वी तुम्हांला घोषणा करण्यात आली होती. प्रेषितांची कृत्ये 3:19, 20.

बहीण व्हाईट ओळख करून देतात की प्रकटीकरण अध्याय दहा मध्ये अवतरलेला देवदूत, ११ ऑगस्ट १८४० रोजी, “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता.” म्हणून ११ सप्टेंबर २००१ रोजी अवतरलेला देवदूतही “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता.” या दोन्ही इतिहासांत त्याचे अवतरण हे खरी किंवा खोटी पद्धतशास्त्र यावरील भविष्यवाणीतील “वादविवाद” यांच्या आरंभीची ओळख करून देते; कारण ते त्याच्या हातातील त्या पुस्तकाद्वारे दर्शविले गेले आहे, जे देवाच्या लोकांना खाण्याची आज्ञा देण्यात आली होती. गालीलमध्ये असताना, येशूने शिष्यांना शिकविले की त्यांनी त्याचे मांस खाल्ले पाहिजे आणि त्याचे रक्त प्याले पाहिजे, कारण त्याने तेथे असा दावा केला की तो स्वर्गातून उतरविलेली भाकर आहे. आपल्या सेवाकार्यातील इतर कोणत्याही टप्प्यापेक्षा तेथे त्याने अधिक शिष्य गमावले, आणि जे निघून गेले, ते पुन्हा कधीच परतले नाहीत. जे निघून गेले, त्यांनी तसे यासाठी केले की त्यांनी त्याच्या शिकवणीचे परीक्षण त्याच्या वचनांचा शाब्दिक अर्थ घेण्याच्या खोल्या पद्धतशास्त्राने करण्याची निवड केली, त्याऐवजी त्यांना योग्य आध्यात्मिक अर्थाने लागू केले नाही. यशया सत्तावीस मधील “वादविवाद” हा एक भविष्यसूचक वाटचिन्ह आहे, ज्यास हे सिद्ध करण्यासाठी अनेक साक्षी आहेत की तो एलियाच्या दूताने दर्शविलेल्या पद्धतशास्त्राच्या समोर उभ्या असलेल्या बायबलविश्लेषणाच्या एका स्थापित, प्रकटपणे मान्यताप्राप्त व्यवस्थेचे प्रतिनिधित्व करतो.

ते माजी कराराचा आणि देवाच्या निवडलेल्या लोकांचा क्रमाक्रमाने होत जाणारा अंत, तसेच जे “पूर्वी देवाचे लोक नव्हते” अशांबरोबर करारसंबंधाच्या प्रारंभाचा एक विशिष्ट बिंदू दर्शविते. याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, तो “वाद” त्या कालखंडाच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्याने समाप्त होतो. अल्फा आणि ओमेगा नेहमीच आरंभासह अंताचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि असे करताना तोच “वाद” आपल्या पितरांच्या पापांपैकी एका पापाचे प्रतीक बनतो, जे लेवीय पुस्तक अध्याय सव्वीस मधील प्रार्थना पूर्ण करण्यासाठी मान्य व अंगीकार करून कबूल केले गेले पाहिजे.

दानिएलाच्या नवव्या अध्यायातील प्रार्थना ही प्रकटीकरण अकरामधील साडेतीन दिवसांच्या समाप्तीला अर्पण केली जाणारी प्रार्थना दर्शविते. हा कालावधी यशया सत्तावीसामध्ये त्या काळाच्या रूपाने दर्शविला आहे, जेव्हा “तटबंदी असलेले नगर ओसाड होईल, आणि वसाहत टाकून दिली जाईल, वाळवंटाप्रमाणे सोडून दिली जाईल: तेथे वासरू चारेल, तेथेच ते आडवे पडेल, आणि त्याच्या फांद्या खाऊन टाकेल. त्याच्या डहाळ्या कोमेजल्यावर त्या मोडून टाकल्या जातील: स्त्रिया येतील, आणि त्यांना अग्नीत टाकतील: कारण हे समज नसलेले लोक आहेत: म्हणून ज्याने त्यांना निर्माण केले तो त्यांच्यावर दया करणार नाही, आणि ज्याने त्यांना घडविले तो त्यांना कृपा दाखविणार नाही.”

त्या दोन साक्षीदारांवर “कृपा” दाखविली जात नाही, कारण त्यांनी अशी एक खोटी भविष्यवाणी जाहीर केली की जिने साडेतीन दिवसांच्या “अरण्य” कालखंडास आरंभ करून दिला. त्यानंतर ते “अविवेकी लोक” झाले, जरी यापूर्वी ते “तटबंदी असलेले नगर” होते. मग ते नगर “उजाड” झाले आणि “त्यागलेले” असे एक “निवासस्थान” ठरले. ते सदोम व मिसर या नगराच्या रस्त्यावर पडलेल्या कोरड्या, मृत हाडांसारखे झाले. मग जेव्हा मृतांना उठण्यास बोलाविले जाते, तेव्हा त्यांच्या पित्यांच्या पापांद्वारे त्यांची परीक्षा होते; आणि त्यात त्या कालखंडाच्या प्रारंभी झालेला “वादविवाद” समाविष्ट असतो, जो पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्रदानाने सुरू होतो आणि तिसऱ्या संदेशाच्या आगमनाने समाप्त होतो. तो वादविवाद असा आहे की त्यांच्या इतिहासातील एलियाने दर्शविलेली कार्यपद्धती स्वीकारायची की नाकारायची. 1863 मध्ये, अॅडव्हेंटिझमच्या पित्यांनी एलियाद्वारे सादर केलेला मोशेच्या “सात वेळा” यांचा संदेश नाकारला.

जुलै, २०२३ पासून यशया सत्तावीस मधील कोमेजलेल्या फांद्यांनी हे ठरविले पाहिजे की त्या गालील येथील मंडळीची पापे, तसेच १८६३ चा इतिहास आणि सप्टेंबर ११, २००१ चा इतिहास, पुन्हा करणार आहेत की नाही. हबक्कूक

अध्याय दोन आणि यशया सत्तावीस, तसेच एलियाह, योहान बाप्टिस्ता आणि विल्यम मिलर यांच्याद्वारे दर्शविलेली पद्धत नाकारणे म्हणजे पृथ्वीच्या अंतकाळी ज्यांच्यावर काळ आला आहे त्यांच्यासाठी नोंदविण्यात आलेल्या पवित्र आदर्शाद्वारे लाभ घेण्याऐवजी आपल्या पितरांची पापे पुन्हा करणे होय.

आता या सर्व गोष्टी त्यांच्यावर उदाहरणरूपाने घडल्या; आणि त्या आपल्या बोधासाठी लिहिल्या गेल्या आहेत, ज्यांच्यावर युगांचा शेवट आला आहे. म्हणून जो कोणी आपण उभा आहे असे मानतो, त्याने पडू नये म्हणून सावध राहावे. तुम्हांवर अशी कोणतीही परीक्षा आलेली नाही जी मनुष्याला सामान्य नसते; परंतु देव विश्वासू आहे; तो तुम्हांला तुमच्या सामर्थ्यापलीकडे परीक्षा येऊ देणार नाही; तर परीक्षेबरोबर सुटकेचाही मार्ग करील, म्हणजे तुम्हांला ती सहन करता येईल. म्हणून, माझ्या अतिप्रिय जनहो, मूर्तिपूजेपासून दूर पळा. मी सुज लोकांशी बोलावे तसे बोलत आहे; मी जे म्हणतो त्याचा तुम्ही विचार करा. १ करिंथकर १०:११-१५.

पवित्र कार्यपद्धती मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश स्थापित करते; आणि तोच उत्तरवृष्टीचा संदेश आहे. तो संदेश, जेव्हा आत्मिक रीतीने आत्मसात केला जातो, तेव्हा तदनु रूप अनुभव उत्पन्न करतो, जसे दानिएल आणि त्या तीन योग्य पुरुषांच्या कडधान्याच्या आहारामुळे त्यांचे मुखमंडल अधिक सुंदर व पुष्ट झाले होते, त्याप्रमाणेच निश्चितपणे तो परिणाम घडतो. परंतु हबक्कूक अध्याय दोनमध्ये, विश्वासाद्वारे नीतिमत्त्वाच्या अर्पणास नाकारणाऱ्यांसाठी अडथळा अभिमान हा आहे; आणि तोच त्यांना परमेश्वरास जाणून घेण्यासाठी पुढे जाण्यापासून प्रतिबंध करतो. जर कधी असा काळ असेल की देवाच्या लोकांनी खरी कार्यपद्धती स्वीकारण्याचे कार्य, आणि देवदूताच्या हातातून संदेश ग्रहण करण्याचे कार्य, पुढे ढकलू नये, तर तो आत्ताच आहे!

“आपण उत्तरकालीन पावसाची वाट पाहू नये. जो कोणी आपल्यावर पडणाऱ्या कृपेच्या दवबिंदू व सरी ओळखून त्यांचा स्वीकार करील, त्या सर्वांवर तो येत आहे. जेव्हा आपण प्रकाशाचे तुकडे गोळा करतो, जेव्हा आपण देवाच्या निश्चित करुणांचे मोल जाणतो—त्या देवाचे, ज्याला आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवावा असे आवडते—तेव्हा प्रत्येक वचन पूर्ण होईल. ‘कारण जशी पृथ्वी आपला अंकुर उत्पन्न करते, आणि जसा बागेत पेरलेला पदार्थ उगवून येतो; तसाच प्रभु परमेश्वर सर्व राष्ट्रांसमोर धार्मिकता व स्तुती उगवून आणील.’ Isaiah 61:11. संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या गौरवाने परिपूर्ण होणार आहे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

देवाच्या भविष्यवाणीमय वचनाने हे ओळखून दिले आहे की जेव्हा न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती खाली पाडल्या गेल्या, तेव्हा प्रकटीकरण अठराचा देवदूत उतरले आणि “प्रकटीकरण अठरा, पदे एक ते तीन पूर्ण होतील.” यशया सत्तावीस त्या काळास “पूर्ववाऱ्याचा दिवस” असे ओळखतो, आणि तोच तो काळ आहे जेव्हा “प्रचंड वारा” रोखून धरला जातो. “प्रमाणाने, जेव्हा ते पुढे निघते, तेव्हा तू त्याच्याशी वाद घेशील; पूर्ववाऱ्याच्या दिवशी तो आपला प्रचंड वारा रोखून धरतो.” सिस्टर व्हाईट ह्याच अगदी त्याच काळाची ओळख करून देतात.

“त्या वेळी, जेव्हा तारणाचे कार्य समाप्तीकडे येत असेल, तेव्हा पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील, तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून ती आवरली जातील. त्या वेळी ‘उत्तर पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या सान्निध्यातून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या आवाजाला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि संतांना त्या काळात उभे राहण्यास सिद्ध करील, जेव्हा शेवटच्या सात पीडा ओतल्या जातील.” Early Writings, 85.

जो सामर्थ्य राष्ट्रांना क्रोधित करते, ते उत्तरवर्षाव पडू लागला तेव्हा प्रकट झाले. परंतु जसेच त्या सामर्थ्याने राष्ट्रांना क्रोधित केले, तसेच ते आवरले गेले; कारण यशयाने नोंदविले आहे की तो “आपला प्रचंड वारा आवरतो.” तो प्रचंड वारा म्हणजे पूर्वेकडील वारा होय; आणि जेव्हा उत्तरवर्षाव शिंपडू लागतो व तारणाचे कार्य समाप्तीकडे येते, तेव्हा तो वारा रोखून धरला जातो. तारणाचे समाप्तीचे कार्य म्हणजे शिक्कामोर्तब करण्याचा काळ होय. “ओळीवर ओळ” या तत्त्वानुसार, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात जो प्रचंड, म्हणजे पूर्वेकडील, वारा रोखून धरला जातो, तोच प्रकटीकरण अध्याय सातमधील चार वारे होत.

यानंतर मी पृथ्वीच्या चार कोपऱ्यांवर उभे असलेले चार देवदूत पाहिले; ते पृथ्वीचे चार वारे आवरून धरून होते, जेणेकरून वारा पृथ्वीवर, समुद्रावर किंवा कोणत्याही वृक्षावर वाहू नये. आणि मी पूर्वेकडून वर येणारा दुसरा एक देवदूत पाहिला; त्याच्याकडे जिवंत देवाची मुद्रा होती. आणि ज्यांना पृथ्वी व समुद्र यांचे अहित करण्याची सत्ता देण्यात आली होती, त्या चार देवदूतांना त्याने मोठ्या आवाजात हाक मारून म्हटले, “जोपर्यंत आम्ही आपल्या देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर मुद्रा करीत नाही, तोपर्यंत पृथ्वीचे, समुद्राचे किंवा वृक्षांचे अहित करू नका.” प्रकटीकरण 7:1-3.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर लावण्यात आलेल्या शिक्क्याचे प्रतिरूप ख्रिस्ताच्या यरुशलेममध्ये झालेल्या विजयोत्सवी प्रवेशाद्वारे दर्शविण्यात आले होते. तेथे ख्रिस्ताने, आपल्या संपूर्ण जीवनात केवळ त्या एकाच वेळी, गाढवावर (इस्लामचे प्रतीक) स्वार होऊन प्रवेश केला, आणि लाझरने ती मिरवणूक यरुशलेममध्ये नेली. त्या इतिहासात सिस्टर व्हाईट लाझरची ओळख त्या शिक्क्याचे प्रतीक म्हणून करून देतात.

“लाजरकडे येण्यास उशीर करून, ज्यांनी त्याला स्वीकारले नव्हते त्यांच्याविषयी ख्रिस्ताचा दयेचा एक हेतू होता. तो थांबला, जेणेकरून लाजराला मृतांतून उठवून तो आपल्या हट्टी, अविश्वासी लोकांना तो खरोखरच ‘पुनरुत्थान आणि जीवन’ आहे याचा आणखी एक पुरावा देऊ शकेल. त्याला लोकांविषयीची सर्व आशा, इस्राएलच्या घराण्यातील त्या गरीब, भटक्या मेंढरांविषयीची आशा, सोडून द्यावी असे वाटत नव्हते. त्यांच्या अपश्चात्तापामुळे त्याचे हृदय विदीर्ण होत होते. आपल्या दयेने त्याने त्यांना आणखी एक पुरावा देण्याचा हेतू केला की तोच पुनर्स्थापक आहे, तोच एकमेव आहे जो जीवन आणि अमरत्व प्रकाशात आणू शकतो. हा असा पुरावा असणार होता की याजक त्याचा विपर्यास करू शकणार नव्हते. बेथानीला जाण्यास त्याने केलेल्या विलंबाचे हेच कारण होते. हे मुकुटमणी चमत्कार, म्हणजे लाजराचे उठविणे, त्याच्या कार्यावर आणि त्याच्या देवत्वाच्या दाव्यावर देवाची मोहर उमटविणारे ठरणार होते.” द डिझायर ऑफ एजेस, 528, 529.

१८ जुलै २०२० रोजी सुरू झालेला विलंबाचा काळ, ख्रिस्ताने लाजरास उठविण्यापूर्वी केलेल्या विलंबाद्वारे दर्शविला जातो. प्रकटीकरण अध्याय अकरातील विलंबाचा काळ, साडेतीन दिवसांच्या समाप्तीला संपतो. त्या दिवसांदरम्यान ते दोन साक्षीदार रस्त्यावर मृत पडलेले होते. आणि जसा लाजरास विलंबाच्या काळानंतर उठविला जाणार होता, तसाच योहानाचे दोन साक्षीदारही उठविले जाणार होते. एकदा पुनरुत्थित झाल्यानंतर, ते यरुशलेमात जाणाऱ्या मिरवणुकीचे नेतृत्व करतात, जे “देवाचा शिक्का” आणि ख्रिस्ताच्या देवत्वाची साक्ष देणारा “मुकुटमणी चमत्कार” यांचे प्रतिनिधित्व करते. हे पुनरुत्थान एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या समाप्तीची ओळख करून देते; हे शिक्कामोर्तब त्या वेळी घडते, जेव्हा ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आलेला चार वारे, पूर्वेकडील वारा, प्रचंड वारा, आवर घालून रोखून धरला जात आहे.

जेव्हा रविवारीचा कायदा ठरेल त्या क्षणी, प्रकटीकरण तेरा मधील पृथ्वीच्या पशूवर प्रतिफलरूप न्याय आणण्यासाठी ते वारे सोडले जातात. आता तर सील लावण्याच्या काळात त्यांना रोखून धरणाऱ्या त्या चार देवदूतांच्या बोटामधूनही ते निसटू लागले आहेत. पूर्ववायूच्या दिवसाशी संबंधित भविष्यवाणीच्या आत्म्यातील सर्वात गहन संदर्भापैकी एक *Testimonies*, खंड नऊ मध्ये आढळतो. त्या खंडातील प्रेरित वचने अकराव्या पानापासून सुरू होतात, म्हणून तो प्रतीकात्मकरित्या “नऊ-अकरा” पासून सुरू होतो. त्या अध्यायाचे शीर्षक आहे, “The Final Crisis”, परंतु तो “For the Coming of the King” या शीर्षकाच्या विभागातील पहिलाही अध्याय आहे.

हा खंड आणि अध्यायाचे शीर्षक ज्या संपादकांनी हा खंड संकलित केला त्यांनी जाणीवपूर्वक फेरबदल करून घडविले, असा कोणताही पुरावा नाही; तरीही राजाचे आगमन हे वराच्या आगमनाप्रमाणे सहज ओळखता येते, जे दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतात त्यांच्या पात्रांमध्ये तेल असणे किंवा नसणे यामुळे कुमारिकांमध्ये निर्माण होणाऱ्या मध्यरात्रीच्या संकटासोबत घडते. जे मध्यरात्रीचे संकट आता येत आहे, ते शीर्षक दर्शविते तसेच आहे—दहा कुमारिकांसाठीचे अंतिम संकट. त्या संकटात त्यांच्याकडे तेल आहे की नाही, हे त्या प्रकट करतात. तेल हे केवळ पवित्र आत्माच नाही; ते नेमकेपणाने पवित्र आत्मा असेही परिभाषित केलेले आहे, तसेच योग्य संदेश असेही, आणि योग्य चारित्र्य असेही.

योग्य पद्धतिशास्त्र मध्यरात्रीच्या हाकेसंबंधी योग्य संदेश स्थापित करते, आणि तो संदेश स्वीकारून त्यानुसार आचरण केल्यास योग्य स्वभाव उत्पन्न होतो. शेवटच्या संकटात हाच स्वभाव देवाची मुद्रा प्राप्त करणारा स्वभाव असतो. देवाच्या लोकांवर मुद्रांक लावण्याची प्रक्रिया पूर्ववाऱ्याच्या दिवसाच्या आगमनापासून, ११ सप्टेंबर २००१ रोजी, सुरू झाली. त्या काळाचा संदेश तेव्हा खाल्ला जाणे अपेक्षित होते. खावे किंवा खाऊ नये, हे यश्याच्या “वादविवादात” दर्शविले आहे, आणि हबक्कूकच्या प्रश्नातही, वादविवादात पहारेकऱ्यांनी काय उत्तर द्यावे, हे दर्शविले आहे. मत्तय पंचवीस आणि हबक्कूक येथील विलंबाचा काळ दोन प्रकारच्या उपासकांच्या प्रतिक्रियात्मक दर्शनाने समाप्त होतो. प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये साडेतीन दिवसांनी दर्शविलेला विलंबाचा काळ जवळजवळ समाप्त झाला आहे.

तो थांबण्याचा काळ नवव्या खंडातील त्या अध्यायाच्या आरंभीही इब्री लोकांस पत्रिकेतील एका उताऱ्याद्वारे दर्शविला आहे, जिथे पौल हबक्कूक अध्याय दोनमधील चौथ्या वचनाचे परिभाषित रूप मांडतो. पौलाचा हा उल्लेख हबक्कूक २ यास तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत स्थान देतो; कारण ह्याच इतिहासात ख्रिस्त परमपवित्र स्थानी प्रवेशला, आणि ह्याच इतिहासात त्याच्या महायाजकीय सेवाकार्याचा प्रकाश प्रकट करण्यात आला; आणि इब्री लोकांस पत्रिकेतच पौल देवाच्या वचनातील ख्रिस्ताच्या महायाजकीय सेवाकार्याविषयीची सर्वात स्पष्ट प्रकटीकरण मांडत आहे.

पहिल्या देवदूताच्या हालचालीत हबक्कूक २ मध्ये अद्याप ख्रिस्ताच्या परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्याच्या हालचालीची ओळख झाली नव्हती, कारण ती मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या घोषणेच्या समाप्तीपर्यंत घडली नव्हती. पौलाने उल्लेख केलेला विलंबकाळ हा हबक्कूक आणि मत्तय यांचा विलंबकाळ आहे, परंतु तो असा विलंबकाळ आहे जो १८ जुलै, २०२० रोजी आरंभ होणार होता. हबक्कूक २ मधील शेवटचा वचन मिलराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या समाप्तीचे आणि तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व करतो:

परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; सर्व पृथ्वीने त्याच्यासमोर शांत राहावे. हबक्कूक २:२०.

टेस्टिमोनिय, खंड नऊ, पृष्ठ अकरापासून (नऊ-अकरा) सुरू होऊन, दहा कुमारींच्या दृष्टांतावर, विलंबाच्या काळावर आणि त्याचा हबक्कूक व मत्तय यांच्याशी असलेल्या संबंधावर, तसेच अंतिम संकटावर आणि ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी, जेव्हा भविष्यवाणीविषयक वाद समोर आला, यांवर भर देते.

“विभाग १—राजाच्या आगमनासाठी”

“आणखी थोडा वेळ, आणि जो येणार आहे तो येईल, आणि विलंब करणार नाही.’ इब्री लोकांस १०:३७.”

“अंतिम संकट”

“आपण अंतकाळात जगत आहोत. काळाची वेगाने पूर्ण होत चाललेली चिन्हे घोषित करीत आहेत की ख्रिस्ताचे आगमन अगदी समीप आले आहे. ज्या दिवसांत आपण जगत आहोत ते गंभीर आणि महत्त्वपूर्ण आहेत. देवाचा आत्मा हळूहळू, परंतु निश्चितपणे, पृथ्वीवरून मागे घेतला जात आहे. देवाच्या कृपेचा तिरस्कार करणाऱ्यांवर पीडा आणि न्यायनिवाडे आधीच कोसळत आहेत. भूमीवरील आणि समुद्रावरील आपत्ती, समाजाची अस्थिर अवस्था, युद्धाच्या धास्ती—ही सर्व अमंगल सूचक आहेत. ती अत्यंत महान महत्त्वाच्या निकट येणाऱ्या घटनांची पूर्वसूचना देतात.”

“दुष्टतेच्या शक्ती आपल्या सैन्यांची एकत्रित बांधणी करून संघटित होत आहेत. त्या शेवटच्या महान संकटासाठी स्वतःला बळकट करीत आहेत. आपल्या जगात लवकरच मोठमोठे बदल घडून येणार आहेत, आणि अंतिम हालचाली अतिशय झपाट्याने होतील.”

“जगातील परिस्थिती दर्शविते की संकटमय काळ अगदी आपल्या उंबरठ्यावर येऊन ठेपला आहे. निकट भविष्यकाळातील भयंकर संघर्षाच्या चिन्हांनी दैनंदिन वर्तमानपत्रे परिपूर्ण भरलेली आहेत. निर्भीड दरोडे वारंवार घडत आहेत. संप सर्वत्र सामान्य झाले आहेत. चोऱ्या व खून चहूकडे केले जात आहेत. दुष्टात्म्यांनी ग्रस्त झालेले मनुष्य पुरुष, स्त्रिया आणि लहान मुलांचे प्राण घेत आहेत. मनुष्य दुराचाराच्या मोहात आकंठ बुडाले आहेत,

आणि सर्व प्रकारचे दुष्टपण प्रबळ झाले आहे.”

“शत्रू न्यायाचे विकृतीकरण करण्यात आणि मनुष्यांच्या अंतःकरणांत स्वार्थी लाभाची इच्छा भरून टाकण्यात यशस्वी झाला आहे.

“‘न्याय दूर उभा आहे; कारण सत्य रस्त्यात पडले आहे, आणि समता आत प्रवेश करू शकत नाही.’ यशया 59:14. मोठ्या शहरांमध्ये दारिद्र्य आणि दैन्य यांत जीवन कंठणाऱ्या जनसमूहांची वस्ती आहे; ते अन्न, निवारा आणि वस्त्र यांच्या बाबतीत जवळजवळ पूर्णतः वंचित आहेत; तर त्याच शहरांमध्ये असेही लोक आहेत की ज्यांच्याकडे हृदयाला जेवढी इच्छा होईल त्यापेक्षाही अधिक आहे, जे वैभवाने जगतात, आपला पैसा समृद्धपणे सजविलेल्या घरांवर, वैयक्तिक अलंकरणावर, किंवा त्याहूनही वाईट म्हणजे इंद्रियसुखांच्या तृप्तीसाठी, मद्य, तंबाखू आणि मेंदूच्या शक्ती नष्ट करणाऱ्या, मनाचा समतोल बिघडविणाऱ्या आणि आत्म्याला अधःपतित करणाऱ्या इतर वस्तूंवर खर्च करतात. उपाशी मानवतेच्या आक्रोशांचा आवाज देवासमोर पोहोचत आहे, तर प्रत्येक प्रकारच्या दडपशाही आणि पिळवणुकीद्वारे मनुष्य प्रचंड संपत्तीचे राशीवर राशी जमवीत आहेत.”

“एका प्रसंगी, न्यूयॉर्क शहरात असताना, रात्रीच्या वेळी मला अशी इमारती पाहण्यास बोलाविण्यात आले की त्या मजल्यानंतर मजला अशा रीतीने आकाशाकडे उंचावत होत्या. या इमारती अग्निरोधक असल्याची हमी देण्यात आली होती, आणि त्या त्यांच्या मालकांचे व बांधणाऱ्यांचे गौरव करण्यासाठी उभारण्यात आल्या होत्या. या इमारती अधिकाधिक उंच उठत गेल्या, आणि त्यांत अत्यंत महागडी सामग्री वापरण्यात आली होती. ज्यांच्या मालकीच्या या इमारती होत्या, ते स्वतःला असे विचारत नव्हते: ‘आपण देवाचा गौरव सर्वोत्कृष्ट रीतीने कसा करू शकतो?’ प्रभु त्यांच्या विचारांत नव्हता.”

“मी मनात म्हणालो: ‘अरेरे, जे आपल्या संपत्तीची अशी गुंतवणूक करीत आहेत, त्यांनी आपला मार्ग देव जसा पाहतो तसा पाहता आला असता तर! ते भव्य इमारती उभारून रचत आहेत; परंतु विश्वाच्या अधिपतीच्या दृष्टीने त्यांचे नियोजन व योजने करणे किती मूर्खपणाचे आहे! ते अंतःकरण व मनाच्या सर्व शक्तींनी देवाचे गौरव कसे करावे, याचा अभ्यास करीत नाहीत. त्यांनी हे, म्हणजे मनुष्याचे पहिले कर्तव्य, दृष्टीआड केले आहे.’”

“ही भव्य इमारती उभ्या राहत असता, त्यांच्या मालकांनी आत्मतुष्टी साधण्यासाठी आणि आपल्या शेजाऱ्यांच्या मत्सराला चिथावणी देण्यासाठी आपल्याकडे खर्च करण्यास पैसा आहे, या महत्त्वाकांक्षी गर्वाने आनंद व्यक्त केला. त्यांनी अशा रीतीने गुंतविलेल्या पैशाचा मोठा भाग जुलूमामाने, गरीबांना पिळवणूक करून मिळविलेला होता. त्यांनी हे विसरून गेले की स्वर्गात प्रत्येक व्यापारव्यवहाराचा हिशेब ठेवला जातो; प्रत्येक अन्याय्य सौदा, प्रत्येक कपटी कृत्य, तेथे नोंदलेले आहे. अशी वेळ येत आहे की आपल्या कपट आणि उद्धटपणात मनुष्य अशी एक मर्यादा गाठतील की प्रभु त्यांना ती ओलांडू देणार नाही, आणि ते शिकतील की यहोवाच्या सहनशीलतेलाही एक मर्यादा आहे.”

“यानंतर माझ्या समोर जे दृश्य आले, ते अग्नीच्या इशाऱ्याचे होते. लोकांनी त्या उंच आणि कथित अग्निरोधक इमारतींकडे पाहून म्हटले: ‘त्या पूर्णपणे सुरक्षित आहेत.’ परंतु या इमारती जणू डांबरापासून बनविलेल्या असल्याप्रमाणे भस्मसात झाल्या. विनाश थांबविण्यासाठी अग्निशमन यंत्रे काहीही करू शकली नाहीत. अग्निशामकांना ती यंत्रे चालविता आली नाहीत.” Testimonies, volume 9, 11-13.

दानिएलच्या पहिल्या अध्यायाने दर्शविलेल्या काळाच्या प्रारंभी पद्धतिशास्त्राविषयी जी “वादविवाद” झाली; आणि जी दानिएल अध्याय १ ते ३ यांनीही दर्शविली आहे; आणि जी ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी सुरू होणाऱ्या इतिहासानेही दर्शविली आहे; आणि जी योहान अध्याय ६ मधील, गालीलातील संकटाच्या इतिहासातही दर्शविली आहे; आणि जी ११ सप्टेंबर, २००१ च्या इतिहासातही (१८ जुलै, २०२० पर्यंत) दर्शविली आहे, ती आता पुन्हा घडत आहे—परंतु व्यापक अॅडव्हेंटिझममध्ये नव्हे, तर अरण्यात पुकारणाऱ्या “आवाजाने” त्यांच्या जडत्वातून जागृत केल्या जात असलेल्या मृत, शुष्क हाडांमध्ये.

आम्ही पुढील लेखात यशया अध्याय अठ्ठावीस आणि एकोणतीस यांमध्ये दर्शविलेल्या उत्तरकालीन पावसाच्या रूपातील कार्यपद्धतीचा विचार करू.

त्यानंतर मी प्रभूचा आवाज ऐकला, तो म्हणत होता, “मी कोणाला पाठवू आणि आमच्यासाठी कोण जाईल?” तेव्हा मी म्हणालो, “हा मी आहे; मला पाठवा.” आणि तो म्हणाला, “जा, आणि या लोकांना सांग, ‘तुम्ही खरोखर ऐकता, पण समजत नाही; आणि तुम्ही खरोखर पाहता, पण ग्रहण करत नाही.’ या लोकांचे हृदय स्थूल कर, त्यांच्या कानांना जड कर, आणि त्यांचे डोळे मिटून टाक; नाहीतर ते आपल्या डोळ्यांनी पाहतील, आपल्या कानांनी ऐकतील, आपल्या हृदयाने समजतील, वळतील, आणि बरे होतील.” तेव्हा मी म्हणालो, “प्रभू, किती काळ?” आणि तो म्हणाला, “जोवर नगरे रहिवाशांशिवाय उजाड होत नाहीत, घरे मनुष्यावाचून होत नाहीत, आणि देश पूर्णपणे ओसाड होत नाही, आणि परमेश्वर मनुष्यांना दूर दूर नेऊन टाकत नाही, आणि देशाच्या मध्यभागी मोठे उजाडपण होत नाही. तरीही त्यात दहावा भाग राहिल; आणि तो पुन्हा परत येईल, आणि तो भक्षण केला जाईल; जसे तेरबिंथ वृक्ष आणि ओक वृक्ष, ज्यांची पाने गळून गेल्यावरही त्यांचा मूळ गाभा त्यांच्यामध्ये राहतो; तसेच पवित्र बीज हाच त्याचा गाभा असेल.” यशया ६:८-१३.